

In de schaduw van de wilg

Suzanne Kelman

In de schaduw van de wilg

Vertaald door Tineke Funhoff

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2019 Suzanne Kelman

First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as
Bookouture

All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Garden of Secrets*

Vertaling Tineke Funhoff

Omslagontwerp Bij Barbara

Omslagbeeld Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 3684 7

ISBN 978 90 210 3685 4 (e-book)

NUR 302

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn bruidegom. Dank je dat je me elke dag het geschenk van je bodemloze liefde laat blijken. Ik had nooit geloofd in een liefde die vijfenzeventig jaar lang stand kan houden als je me niet dertig jaar lang jouw liefde had geschonken.

En ter nagedachtenis van Brian Ernest Wilson.

*En de geheime tuin bloeide en bloeide en onthulde elke morgen
nieuwe wonderen.*

Frances Hodgson Burnett, *De geheime tuin*

Proloog

Hatworth Manor, Norfolk, november 1941

Anya

Omdat het te gevaarlijk was om overdag iets te verstoppen, was ze dankbaar voor de grauwheid van de oorlogsverduistering die haar in de schemering opslokte toen ze naar buiten rende. De avondlucht was zo scherp als versplinterd glas toen Anya zich over het landgoed rept, met haar geheim verstopt onder haar lagen kleding. Ze haalde hortend en stotend adem, terwijl ze door de zware, natte sneeuw ploegde en probeerde om het gedreun van haar stevige laarzen te dempen.

Ze vervloekte het weer. Dat maakte het makkelijker haar te volgen doordat haar voetsporen zichtbaar waren in het licht van de vollemaan die haar zo nu en dan onthulde. Haar grote, gloeiende tegenstander hing zo rond en zwaar als zomers fruit in de lucht, wachtend om van achter de golvende, grijze wolken tevoorschijn te komen. Anya dwong zichzelf haar ogen open te houden, worstelend tegen de natte sneeuw die in ijskoude vlaggen naar beneden kwam, waardoor er strengen van haar blonde haar aan haar zwarte, gebreide muts ontsnapten die in haar nek bleven plakken en haar tot op het bot verkilden. De sneeuw werd opgejaagd door een scherpe oostenwind en bewoog zich in rollende, vochtige golven die elke kier in haar kleren wisten te vinden, onder haar kraag door sijpelden en over de achterkant van haar doorweekte broek gleden. Omdat hij twee maten te groot was, hing hij ver onder haar heupen. Terwijl ze rende,

sloegen de doorweekte omslagen tegen haar enkels waardoor ze hun eigen ijzige spoor achterlieten naast haar voetstappen.

Ze zou geen tijd hebben om hem vannacht te laten drogen. Zodra ze haar plan had uitgevoerd, zou ze in haar natte kleren het landgoed moeten ontvluchten.

Toen ze eindelijk haar bestemming had bereikt, duwden haar trillende vingers de zware sleutel in het slot. Haar rode handen waren gezwollen en gloeiden van de kou toen ze hem twee keer naar rechts draaide, terwijl ze de massieve, koperen handgreep stevig naar links duwde en zich met het hele gewicht van haar tengere lichaam tegen de eikenhouten deur duwde tot hij kraakend openging.

Zuchtend van opluchting stapte ze naar binnen. Het was alsof ze een andere wereld betrad. Ze schoof de deur weer op zijn plaats en het oude hout kreunde toen het een sierlijke boog in de opgehoopte sneeuw trok.

Anya bleef even staan en drukte haar rug hijgend tegen het hout. Voorlopig was ze veilig. Van hieruit kon ze niet gezien worden. Toen haar ademhaling rustiger werd, luisterde ze of ze iets ongewoons hoorde, stemmen die zich verhieven of gedempte rennende voeten die haar gevolgd waren. Maar het enige wat ze hoorde, was het gedruppel van de fontein in het midden van de tuin. De gewoonlijk zo overdadige stralen werden nu gedempt door de berg sneeuw die zich in het bassin had verzameld. Terwijl ze de gordijnen nat haar uit haar gezicht zwaaide, klopte ze op haar broek. Hij zat er nog in.

Ze schrok van een geluid boven haar en haar ademhaling stokte bij het horen van opvliegende vleugels. Toen ze naar de donkere hemel keek, kwam er een straaltje maanlicht achter de wolken vandaan, waardoor de witte, golvende veren van een majestueuze kerkuil zich aftekenden tegen het kussen van een inktzwarte hemel.

Hij vloog weg over de roodstenen muur en ze nam even de tijd

om na te denken over de tegenstelling tussen de schoonheid van dit moment en het gevaar dat haar van alle kanten bedreigde.

Ze liep door de omheinde tuin. De wind streek langs haar ijskoude wangen terwijl ze haar positie bepaalde. Zelfs in het donker, zelfs met de onvertrouwdheid vanwege de deken van sneeuw die zich voor haar uitstreckte, wist ze precies waar ze heen moest. Ze had de hele tuin in haar hoofd opgeslagen, zoals haar was geleerd tijdens haar training.

Haar maag trok samen tot een groeiende knoop.

‘Moedig zijn, Anya,’ fluisterde ze tegen zichzelf.

Als alles volgens plan verliep, was dit haar enige hoop om Nikolai ooit weer te zien. Ze schoof langs de rood geschilderde schommel, die piepte toen hij begon te zwaaien, alsof hij zich ergerde over deze verstoring van zijn slaap midden in de nacht. Ze glibberde over de leigrijze stapstenen, die nu diep in de sneeuw lagen, terwijl ze naar de uitgekozen plek liep. Ze kon Nikolai’s gefluisterde instructies nog steeds in haar hoofd horen.

‘Hier, vlak onder de jonge wilgenboom, is de beste plek, lieve Mishka,’ had hij gefluisterd. Mishka was zijn koosnaampje voor haar. ‘Onder de overhangende takken zie je niet snel een stukje omgewoelde aarde.’

Ze trok het lange stuk touw los dat langs haar broekspijp bengelde, haalde wat ze bij zich had tevoorschijn en liet zich op handen en knieën vallen om tussen de takken te graaien. Ondanks de dikke beige Land Girl-broek die ze droeg, drong de kou helemaal door tot haar knieën, zodat ze tot op het bot verkleumde. Ze sloeg er geen acht op. De kans was groter dat de grond verder onder de bladeren minder hard bevroren was.

Toen ze bij een juiste plek kwam, rukte ze het onkruid weg en begon met haar blote handen in de aarde te graven. Omdat ze maar eventjes uit het huis kon ontsnappen, had ze geen kans gezien om, in haar haast om ongemerkt weg te komen, een schop mee te nemen. Haar bevroren vingers staken van de pijn terwijl

ze door de ijzige modder bleef klauwen. De geur van natte aarde en rottende bladeren was bedwelmend. Maar ze lette er niet op. Hoe langer ze wegbleef, hoe groter de kans dat ze haar afwezigheid zouden opmerken.

Terwijl ze de aarde wegschepte, probeerde ze zich met haar herinneringen aan de tuin af te leiden van de kou, herinneringen aan groenten die in veel aangenamer weer en minder ernstige omstandigheden waren geplant. Herinneringen aan haar liefde voor Nikolai. De tuin had haar zoveel plezier bezorgd. In de achttiende eeuw was hij om praktische redenen aangelegd, en rondom 1920 was hij herschapen in een siertuin als huwelijks-geschenk voor Lady Sarah, de eigenares van het landhuis.

‘De wereld binnen de muren heeft iets magisch. Die heeft een eigen, krachtige alchemie,’ had de tuinman tegen haar gezegd, terwijl hij haar zo intens aankeek dat ze haar blik niet durfde af te wenden. ‘Natuur die gevangenzit als een scheepje in een fles. Bedenk dat een ommuurde tuin zijn eigen geheimen bewaart en die moet je respecteren.’ Het had bijna als een bevel geklonken.

Korter geleden, tijdens de rantsoenering, was de tuin gebruikt om de dorpelingen van extra voedsel te voorzien, maar vanavond niet. Vanavond zou hij aan zijn bestemming voldoen en zou hij niet alleen Anya’s geheim moeten bewaren, maar ook zorgen voor een uitweg, een ontsnapping.

Ze legde het kleine voorwerp in het gat en schoof de natte aarde er voorzichtig overheen. Toen ze weer op haar hielen ging zitten, schrok ze van een zware klont natte sneeuw die tussen de takken door rolde, en voelde ze de angst weer opkomen, nu tot aan haar keel. Ze mocht er niet aan toegeven. Ze moest sterk zijn voor hen allebei. Nadat ze nog een laag bladeren en varens op de plek had gelegd, wachtte ze even om op adem te komen. Het was gebeurd. Het voelde goed om een gebedje op te zeggen. Ze fluisterde zacht een paar woorden in het Russisch

tegen haar God en voelde het gewicht van haar taak van haar schouders vallen.

Ze kroop onder de takken vandaan en kwam overeind terwijl de stralen van de vollemaan zich eindelijk aan de wolken ontworstelden en de dikke sneeuwvlokken die nog steeds vielen verlichtten. Het maanlicht verwarmde haar. Beantwoordde God haar gebed, stuurde Hij haar Zijn zegen? Ze betwijfelde het. Er was hier geen sprake van een zegen. Wat zij deed, was volstrekt egoïstisch, de enige manier om de man van wie ze hield te redden. Als ze gesnapt werd door de Britten, of zelfs maar door haar eigen regering, wist ze dat ze geëxecuteerd kon worden.

Ze haastte zich door de tuindeur, trok hem achter zich dicht en deed hem weer op slot. Voorzichtig liep ze terug door het donker en vermeed de kant van het huis waar de mensen nu hopelijk lagen te slapen.

Eenmaal binnen deed ze de deur zachtjes achter zich dicht. Ze probeerde op adem te komen terwijl ze ertegenaan leunde, genietend van zijn geruststellende aanwezigheid. Opgelucht haalde ze diep en langzaam adem, en legde het moment voor altijd in haar geheugen vast. Ter herinnering aan wat ze vanavond had gedaan, wat ze voor de liefde had gedaan.

Hatworth Manor, heden

Laura

Laura beukte op 'enter' op haar toetsenbord en terwijl ze haar rug hard tegen de stoelleuning drukte. Ze klemde haar kiezen op elkaar in een poging niet te gaan huilen. Ze zou absoluut niet gaan huilen. Dat was hij niet waard. Terwijl het woord 'annuleren' opflitste op haar scherm balde ze haar handen tot vuisten om te voorkomen dat ze zich zou bedenken. Maar toen de woorden 'Uw mail is verzonden' het 'annuleren'-bericht hadden vervangen, was de vlag van woede die haar had aangezet om het te schrijven verdwenen en bleef er alleen verdriet over. Ze had alles gedaan wat ze kon om de relatie te laten slagen, maar ze wist dat die voorbij was.

Ze sloeg haar laptop met een klap dicht voor er een antwoord kon komen en liep de slaapkamer uit, verstikt door de zwaarte van haar verdriet. Het leek of de muren van het werkmanshuisje op het terrein van het Hatworth Estate waar ze verbleef op haar afkwamen. Ze moest hier weg.

Ze keek door het keukenraam naar buiten en haalde opgelucht adem. Nadat het drie dagen onafgebroken had gesneeuwd, was het weer nu tenminste omgeslagen en glinsterde er een dikke laag van kristal onder de late winterzon. Terwijl ze uit het raam stond te staren, kwam om haar heen de keuken tot leven door het geluid van rondrennende poten. De twee bordercolli's die ook in het huis woonden, leken zich eveneens rusteloos te

voelen. Ze duwden hun natte neus tegen de vergrendelde deur en konden nauwelijks wachten tot Laura haar rode parka en gestippelde laarzen had aangetrokken. Met een blik in de spiegel bond ze haar blonde, schouderlange haar in een warrige knot en zuchtte toen ze de donkere kringen onder haar blauwe ogen zag. Wat frisse lucht zou haar goed doen.

Ze trok aan de achterdeur, die klemde van ouderdom, het vuil en de sneeuw, terwijl de ongeduldige dieren zich met hun snuit door de smalle opening wurmden en wegrenden om lukrake sporen van pootafdrukken in de sneeuw te trekken. Voor ze vertrok, stak Laura haar arm omhoog, haalde een antieke sleutel van zijn koperen haak en stopte die in haar zak.

Eenmaal buiten weerkaatste een straal namiddagzon tegen de kale grond, waardoor ze haar ogen tot spleetjes moest knijpen om het spoor van haar onstuimige metgezellen te kunnen volgen. Verder lopend, met de ene echoënde stap na de andere, genoot ze van het fluwelen gekraak onder haar voeten en verwonderde ze zich over hoe mooi de wereld eruitzag onder die witte deken.

Ze volgde de honden over een pad rond het gebouw en bleef even stilstaan om het landhuis in zijn winterse kleed te bewonderen. Het mooie, vierkante gebouw van grijs steen, met een overvloed aan vreemd gevormde schoorstenen, lag te glinsteren in de zon, als een crèmekleurige kubus bedekt met een laag poedersuiker. Het werd omringd door een smalle gracht en de voorzijde was bezaaid met talloze ramen, en bij de grootse hoofdingang met zijn hoge, eiken deuren stonden zes elegante Griekse pilaren. Boven de doorgang verbeeldde het familiewapen, eeuwen eerder in steen gebeiteld door vaklieden, een paar indrukwekkende leeuwen die op hun achterpoten stonden en een ontzagwekkende waarschuwing brulden.

Hatworth Manor had een indrukwekkende geschiedenis. Sinds het begin van de zestiende eeuw had het gebouw hier